

עין אית

רעה. כהרי פניא דמעלי שבתא, חזו ההוא סבא דחזו נקיט תרי מראני אסא, ודהויט בין השמשות, אייל חני למה יך, אייל לכבוד שבת, ותסני לך בחד, חד כנגד זכור וחד כנגד שמור, אייל לבריה חזי כמה הכיבין מצות על ישראל, יתיב דעתייהו. קדושת השבת יש שנים בכחה: האחד מה שהיא מקדשת ומעלה את ישראל בקדושתה העליונה

ומרוממת אותם בעצם קדושת היום למעלה מכל עניני חול ומרבקתם בכבוד עליון וקדושה עליונה. חוק מזה, היא ממשכת ג"כ את כל ימי המעשה עם כל חילונותם ושפלותם, שע"י שהם נזכרים בקדושת השבת הנם מחרוממים. ובאין הכרה מוחשית, הנפש הישראלית מרוממת עצמה אפילו בימי החול מפני זכר של יום השבת, ובוה אין דברי החול שפלים כ"כ כמו שהם נראים בחיצוניות שלהם, כ"א הם הולכים ומתעלים בקדושת השבת. ואע"פ שרוב הזמן הנם עסוקים בעבודת החול, מ"מ כ"כ הקדושה קרובה היא אל לבם, עד שהחכמית העליונה שבחיים מונחת עמוק בתוך הלב שהיא נעוצה דוקא בהקדושה. וכפי הרוממות של גילוי קרבת אלקים ב"ה בנפש, שהיא כמדת הטוב והצדק ויתר דרכי השם יתברך שנדבקים בה, ע"פ המבט הזה יש להשקיף על חיי שעה ועל העוסקים בהם בעין של קורת רוח. בין השמשות הוא המעבר שבין העבר להעתיד והוא מקשר את החול אל הקודש, ומורה השפעת הקודש על החול ע"י קישורו, אע"פ שמצד ההרגשה החיצונה נראה שהחול הוא מאד מגושם ופחות, מ"מ יש בו כח פנימי שרק בסקירה של הרגשה פנימית חדה הדומה לחוש הרית, שהוא דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו, רק אז יזכר קדושתו ועליו. וההכח של פעולת הקודש על החול הוא פועל את הזריזות המעשית, עד שמעורר ג"כ את כחות הזקנה להיות מזורזים בפועל ובמעשה, ומ"מ אע"פ שהחול מושפע מהקודש מ"מ אין מעלת הקודש נופלת לחשבה רק כמצורפת אל החול, כ"א היא עומדת במעלתה לעצמה ג"כ. ע"כ בהגלות להם שבהרי פניא דמעלי שבתא ההוא סבא, שלא היה לו ראוי להמצא בקרבנו כבר כח הזריזות למרוצה וחפזון, ומה שינה עליו טבעו להיות פעולת החיים כ"כ ניכרת עליו לקדושה, דהוה לניט תרי מראני אסא, להריח בהם לכבוד שבת, בהוראה על ההרגשה הפנימית הרוחנית הצריכה לצאת מקדושת השבת. אמנם תלתי ליל, אחד כנגד זכור, המורה על היחש של השבת עם החול, ואחד כנגד שמור המורה על עצם השמירה של קדושת השבת כשהיא לעצמה. אמר כמה הכיבין מצות על ישראל, שקדושת המצות היא הנשמה המונחת בתוך כח החיים של גלגל כל פעולותיהם, שהן נראות כ"כ פשוטות ושפלות. יתיב דעתייהו, ולא הצטערו עוד על חיי עולם הנבלעים מחיי שעה, בראותם כי גם בחיי שעה יש לישראל קישור אמין לחיי עולם, וזה הקישור הוא מחדש נותן כח לכושלים ועיפים, להיות זריזים לעבודת הקודש, גם

בימי זקנה ושיבה. ועליו הקדושה הזאת של הפיכת טבע הזקנה הכבדה לזריזותה של הילדות, דבר זה אי"א לצאת אל הפועל כ"א ע"י פעולות החול כשהן מתפרצות מחוגן לעלות אל הקודש, כאותו היחש שיש לחיי עולם אל חיי שעה, שהם מוסיפים מעלה בצירופם, ע"כ יתיב דעתייהו.